

Publicerad 2014-03-08 22:32 av Vinternsillusioner

Rädda mig, någon

Ångestens vassa klor omfamnar mig mjukt, hoppet finns kvar än, ju längre tiden går, in på småtimmarna, långt in på natten så greppar sakta ångestens klor sig tätare. När klorna sluter sig som en mussla kring min kropp sticker den hål i huden, djupa, ärrbildande sår resulterar i ren, skär panik. Det är inte smärtan som är det värsta, det värsta är det psykiska, det som tär och spränger, hugger, det som man inte kan sätta ord på. När rakbladet medvetet sprätter hål i huden, när den djupröda vätskan sipprar ut och lägger sig som en skyddande hjälm över min handled känner jag ingenting, trycker lite till, lite djupare, jag känner ingenting. Det är ångesten som känns, den som inte kan förstås och sättas ord på, den vars klor kramar luften ur lungorna om natten, den som får hjärtskärande skrik att komma ur min mun.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vinternsillusioner med Poeter.se id #46168 innehar upphovsrätten